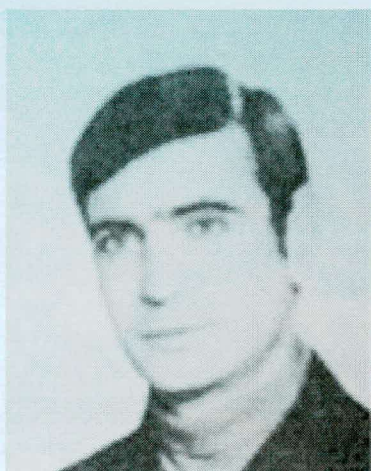

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל אליהו בן עטר ז"ל

בן יקוט ויהודה

נולד בפס, מרוקו

בשנת תרצ"ד, 1944

התגייס בנובמבר 1962

שרת בחיל הרגלים

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

י"ב בתשרי תשל"ד, 8/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 2 שורה: 10 קבר: 3

הותיר אחריו אם, אחים, אחיות, אישה, בן ובת שנולדה לאחר נופלו

בן 29 בנופלו

קורות חיים

אליהו, בן יקוט ויהודה, נולד בשנת תרצ"ד (1944) בפס שבמרוקו ועלה ארצה עם משפחתו בשנת תש"ך (1960). הוא היה בן למשפחת רבנים ונצר לרב הקדוש, אור החיים, רבנו חיים בן עטר, הקבור בהר הזיתים. ילדותו של אליהו עברה עליו במרוקו שם סיים את לימודיו בבית-ספר עממי של "אליאנס". את זמנו הפנוי בילה בטיולים בחיק הטבע, נהנה מכל יצור וצמח שנקרו בדרכו, ועוד בהיותו ילד למד את שמותיהם של רוב בעלי-החיים והצמחים ועמד על תכונותיהם. את ידיעותיו הראשונות על ארץ-ישראל שאב מתוך ספר התורה ומפרקי היהדות שלמד במרוקו. אולם את יחסו למדינת היהודים עיצבו אחיו, שעלו במסגרת "עליית הנוער" ושבאו לבקר במרוקו, מארץ-ישראל. הסיפורים על מדינת ישראל ועל חיי היהודים במדינה חופשית משלהם שלהבו את דמיונו, ושאיפתו לעלות ארצה גדלה מיום ליום. אליהו ומשפחתו יצאו את מרוקו בשנת 1960,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בדרך לא-חוקית, על כל הסכנות הכרוכות בכך. בארץ נתקלה משפחת בן-עטר בקשיי קליטה ואליהו נאלץ לעבוד כדי לעזור בפרנסת המשפחה.

אליהו גויס לצה"ל בנובמבר 1962 ושירת בחיל ההספקה.

הוא שוחרר מהשירות הסדיר חצי שנה לאחר גיוסו כדי לעזור בפרנסת המשפחה, והוצב ביחידת מילואים של חיל-הרגלים בחטיבת ירושלים. במסגרת יחידה זו השתתף בקורס חובשים ובקורס מפקדי כיתות. עם חבריו ליחידה נלחם בקרבות לשחרור ירושלים במלחמת ששת הימים. לאחר מלחמת ששת הימים החל אליהו לעבוד בדואר ובשנת 1971 נשא לאישה את חברתו פאני קסוס. הם עברו לגור באסבסטונים של קריית-יובל בירושלים ולמרות התנאים הקשים ששררו במקום, הצליחו אליהו ופאני להפוך את משכנם לבית חם. אהבתו לטבע מצאה את ביטוייה אז, והוא טיפח את הבית הצנוע והפך אותו לפינת נוי מלאה צמחים ופרחים. זמן קצר לאחר הנישואין נולד בנו הבכור אריה. מסירותו של אליהו לאשתו ולילדו הייתה ללא גבול. הוא המשיך לקיים קשרים הדוקים עם משפחתו ונכון היה להגיש לה עזרה בכל בעיה שהתעוררה. במרס 1973, בשנה שפרצה מלחמת יום-הכיפורים, נפטר אביו של אליהו. צערו על פטירת אביו לא ידע ניחומים. הוא החל לבקר בקביעות בבית-כנסת, דבר שלא עשה קודם לכן, והחל לגלות מחדש את הדת היהודית ואת מסורת אבותיו. כשפרצה המלחמה הייתה פאני בחודשי הריונה הראשונים. אליהו וחבריו לחטיבה שירתו אותה עת במעוזים שעל גדת תעלת סואץ, והיו הראשונים שיצאו לבלום את התקפות הצבא המצרי, שחצה את התעלה. ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973), בקרבות הבלימה באזור קנטרה, נפגע אליהו ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו אישה ובן - אריה, אם, אחים ואחיות. בתו שנולדה לאחר נופלו, בעת שהיה בחזקת נעדר, נקראת נטלי.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה: "אליהו נמנה עם שורותינו, לחם בגבורה במעוז 'מילנו', שעל שפת תעלת סואץ, ונפל בהגינו על חבריו ועל ביתו בעורף. אליהו ז"ל גילה מסירות רבה לחבריו, אומץ לב ותושייה בקרב ופעל תוך חירוף-נפש וסיכון עצמי רב עד לנפילתו. בתקופת שירותו עמנו בגדוד, מצאנו בו תכונות של אדם ולוחם למופת ואנו, מפקדי היחידה וחייליה, כואבים יחד עמכם. דמותו תישאר אתנו לעד".

סמל

בן-עטר אליהו ז"ל

בן יהודה ויקוט

נולד במרוקו, 1944

עלה לישראל בשנת 1960

נפל בקנטרה

ליד תעלת-סואץ

הניח אשה — פאני

בן — אריה, ובת — נטלי

